

ESLEM VAROL

Munis Faik Ozansoy Ortaokulu

Ortaokullar Arası Yarışma
Mansiyon Ödülü

REHA

Otobüs terminalden ayrılmak üzereydi. Reha ve annesi koltuklarına yerleşmiş, etrafı boş ve anlamsız gözlerle izliyorlardı. Konuşulacak fazla şey yoktu. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönen genç kadın, oğluna bir kez daha sımsıkı sarılıp gözyaşlarını elleriyle sildi. Bir yandan da kendilerini nasıl bir hayatın beklediğini düşünmekteydi.

Reha'nın babası itfaiye görevlisiydi ve bir kurtarma çalışmasında hayatını kaybetmişti. Maddi durumları iyi olmadığından Bursa'ya dedesinin yanına yerleşmeye karar vermişlerdi. Dedesi uzun uğraşlar sonucunda onları beraber yaşamaları konusunda ikna etmişti. Bunaltıcı yolculuğun ardından nihayet Bursa 'ya vardılar. Dedesi onları karşılamaya geldi. Kısa bir kucaklaşmanın ardından yeni yaşayacakları evin yolunu tuttular.

II

Bursa'ya yerleşmeleri ve alışmaları neredeyse bir ay sürdü. Artık yaz tatili de sona ermişti. Reha evlerine en yakın ortaokulda sekizinci sınıfa başladı. Okulunu sevmişti sevmesine ama hala Mert dışında çok fazla arkadaşı yoktu. Mert, Reha'nın sıra arkadaşıydı. Kantine birlikte giderler, bütün derslerde yan yana otururlardı. Aslında iyi anlaşıyorlardı. Sadece Mert biraz fazla konuşurdu. Evde tüm gün oynadığı bilgisayar oyunlarını büyük bir heyecanla Reha'ya anlatırdı. Neredeyse başka bir şey konuşmazlardı. Bu durum Reha'yı oldukça rahatsız ederdi. O, bilgisayar oyunlarını sevmezdi. Zaten bir bilgisayarı da yoktu. İlgisini daha çok masa tenisi çekerdi. Belki de bunun sebebi; masa tenisinin okulda vazgeçilmez bir spor olmasıydı. Okulun boş olan her koridorunda tenis masası görmek mümkündü. Tenefüslerde

ve öğle arasında masaları boş bulmak imkânsızdı. Bazen kendi aralarında küçük karşılaşmalar düzenler, birinciyi alkışlarla ve ıslıklarla ödüllendirirlerdi. Çoğunlukla Reha da orada olurdu. Topun rakete değişinden, çıkardığı sestene ve o atmosferdeki heyecandan çok keyif alırdı. Gördüğü her şey onda oynama isteği uyandırıyordu.

Reha okuldan üçte çıkıyor, eve gidiyor ve zamanının büyük kısmını dedesi ile geçiriyordu; çünkü dedesini çok seviyordu. Dedesi altmış yaşında olmasına karşın dinç ve sağlıklıydı. Reha için çatı katında çok güzel bir oda ayarlamıştı. Ayrıca ona eski anılarını anlatıyor, büyük bilye koleksiyonunu gösteriyordu. Reha'nın annesi ise otuz dört yaşında ev hanımıydı. Eşinin ölümünden sonra eski neşesini kaybetmiş, hayatını Reha'ya adamıştı.

III

Reha her sabah olduğu gibi erkenden uyandı. Annesi ve dedesiyle güzel bir kahvaltı yaptı. Okula gittiğinde grup ödevinin teslim tarihinin geldiğini ve unuttuğunu fark etti. Artık çok geçti. Öğretmen derse girdi ve her öğrenciye ödevi yapıp yapmadığını sordu. Sıra Reha'ya geldiğinde Reha ne diyeceğini bilemedi. Başını öne eğdi. O sırada sınıf arkadaşı Beyza:

'Öğretmenim, biz dün birlikte çalıştık. İşte bu da ödevimiz', dedi. Beyza'nın bu nazik hareketi Reha'yı çok etkiledi. Yüzünü ufak bir gülümseme kapladı. Sessizce yerine oturdu. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey yapmamıştı. Çok utanmış, biraz da sevinmişti. Beyza'ya bir teşekkür borçluydu.

Beyza'nın yanına gitti. Biraz sohbet ettiler. Kendi kendine daha önce niçin tanışmadıklarını sorguladı. Beyza'yı çok sevmişti.

O gün son iki ders Türkçe idi fakat öğretmenleri raporluydu ve okulda değildi. Müdür sınıfa gelip durumu izah ettikten sonra öğrencilerin okul içinde spor yapabileceklerini, kütüphaneye gidebileceklerini söyledi.

Reha bunu duyunca masa tenisi oynayabileceklerini düşündü. Diğer sınıflar da derste olduğuna göre, bu kaçınılmaz bir

fırsattı. Fakat sınıf arkadaşları bahçede futbol oynayacaktı. Reha tek başına oynayamazdı. Mert'i bir şekilde ikna etti ve üst kattaki koridora çıktılar. Tahmin ettikleri gibi ikisinden başka kimse yoktu. Reha heyecanla dolaptan iki raket ve bir top kaptı. İlgisiz arkadaşı Mert'e uzattı. İkisi de berbat oynuyordu. Ama kimin umurunda? Reha oldukça keyif alıyordu.

Bir ara Mert su almak için kantine gittiğinde Reha'nın yanına bir grup erkek öğrenci geldi. Çocukların bakışları çok rahatsız ediciydi.

'Şuna bakın ha ha! Sen buna oynamak mı diyorsun?'

Çocuklardan biri topu alıp Reha'nın suratına fırlattı. Top gözüne isabet etti. Canı çok yanmıştı. Tam o sırada Beyza'nın da orada olduğunu, olanları gördüğünü fark etti. Utancından ağlayarak sınıfa koştu. Çantasını kapığı gibi kendini dışarı attı. Eve varır varmaz dedesinin boynuna sarıldı. Annesi de şaşırmıştı. Oğlunun eve gelmesine daha bir saat vardı. Bir gözü kızarmıştı ve ağlıyordu.

'Reha, sana ne oldu böyle?' diye sordu dedesi. Reha olan biten her şeyi anlattı. Hala çok utanıyordu. Dedesi:

'O sıpalar da kimmiş? Benim torunum çalışırsa daha iyi oynar. İstersen ardiyedeki küçük masayı alırız, üstüne de bir file geçirip sana bir tenis masası yaparız.'

'Peki, kimle oynayacağım?'

'Seninle her zaman oynayabilecek bir rakip tanıyorum.'

'Kimmiş o dede?'

Annesi Reha'nın elinden tuttu.

'Oğlum, dur! Önce şu gözüne buz koyalım.'

Bir koşu buz getirdi. Reha'nın gözüne koydu. Reha, bir eliyle buzu tutarak dedesinin peşinden ardiyeye gitti.

Masa güç bela çıkartıldı. Dedesi, yerdeki file benzeri şeyi masaya sabitledi. Reha dedesini izlerken gözündeki acıyı unutmuytu. Ama hala kiminle oynayacağını anlamadı. Ta ki dedesi masayı duvara sabitleyene kadar.

Rakibi duvar olacaktı. Aynı gün top ve raket de aldılar. Artık Reha bir tenis masasına sahipti. İstedığı kadar oynayabilirdi.

Günler günleri kovaladı. Reha okulda tenis oynayanları izliyor, eve gelip aynı şeyleri çalışıyordu. Üstelik bunu zevkle sürdürüyordu.

IV

Reha bir gün okula gittiğinde duvardaki afişi gördü. Afişte : 'Okullar Arası Küçük Tenisçiler Yarışması' yazıyordu. Bursa ilinin düzenlediği bir yarışmaydı bu. Gözlerine inanamadı. Katılıp katılmama konusunda hiç tereddüt etmedi. Yarışmaya bir ay vardı ve bir ay boyunca hazırlanacaktı. Bunu gerçekten istiyordu.

Reha'nın dedesi ondaki bu hırsı ve azmi gördükçe torunuyla içten içe gurur duyuyordu. Annesi de oğlunun başarılı olacağına inanıyor ve onu her fırsatta destekliyordu.

Yarışma günü geldi çattı. Reha o kadar heyecanlıydı ki dizleri titriyordu. İzleyici sayısı çok fazlaydı. Reha ile dalga geçen çocuklar da yarışmacıların arasındaydı. Onu görünce kendi aralarında gülüştüler.

Yarışma başlamıştı ve bölüm bölüm devam ediyordu. Rakibini yenen finale doğru ilerliyordu. Sıra Reha'ya geldi. Karşısında çok zorlu biri vardı. O an seyircilere doğru baktı. Annesini ve dedesini aradı. Oradaydılar ve pür dikkat onu izliyorlardı. Seyircilerin arasında Beyza 'yı da gördü. Sınıf arkadaşı ayaktaydı ve Reha'ya bağıyordu:

'Başarabilirsin!'

Reha bu rakibini de yenerse birinci olacaktı. Rakibinin attığı son topla seyirciler ayağa kalktı. Annesi ve dedesi gözyaşlarına boğuldu. Rakibi topu kaçırmıştı.

Hedefiniz karşısında kararlı olduğunuz ve başarılı olacağınıza inandığımız sürece yolunuza çıkan engellerin hiçbir önemi yoktu. Hayat hep kaybetmekten ibaret olmayacaktı; elbette, bir şeyleri değiştirmek sizin elinizdeydi. Reha bunu oradaki herkese kanıtlamış oldu.